

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **OMV Česká republika, s.r.o.**, se sídlem Praha 4, Nusle, Na Vítězné pláni 1719/4, zastoupený Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou, WEIL, GOTSHAL & MANGES, s.r.o. advokátní kancelář, Praha 1, Křižovnické nám. 2/193, proti žalovaným: **1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, **2. Celní ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 639/21, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

1. Žalovaný č. 1 **je povinen** rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007, a to ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
2. Žalovaný č. 1 **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 953,- Kč k rukám Mgr. Karolíny Horákové, advokátky, WEIL, GOTSHAL & MANGES, s.r.o. advokátní kancelář, Praha 1, Křižovnické nám. 2/193, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
3. Žalovanému č. 2 se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 31.1.2011 domáhá u soudu ochrany před nečinností Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ve správním řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j.

S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007, kterým žalovaný zamítl žalobcovu žádost o úhradu úroku z přeplatku na pokutě poté, co předchází rozhodnutí žalovaného ukládající pokutu za jednání v rozporu se zákonem č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHS“), bylo zrušeno.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce popisuje dosavadní procesně komplikovaný průběh řízení o jeho žádosti o vrácení částky uhrazené na pokutě včetně úroků z přeplatku na pokutě. Nejprve žalovaný č. 1 dne 31.5.2004 uložil žalobci pokutu ve výši 68 mil. Kč za jednání v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS, tato pokuta byla žalobcem zaplacená dne 16.6.2004. Zároveň byla dne 31.5.2004 uložena pokuta ve výši 40 mil. Kč i společnosti Aral ČR, a.s. (poté OMV PLUS ČR, a.s.), tato pokuta byla zaplacená dne 4.6.2004; obě pokuty byly splatné dne 18.6.2004. Společnost OMV PLUS ČR, a.s. poté zanikla sloučením se žalobcem, který se stal univerzálním právním nástupcem. Následně dne 29.9.2006 bylo rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutách zrušeno zdejší soudem, žalovaný č. 1 proti tomuto rozhodnutí podal kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl dne 30.12.2009 tak, že rozhodnutí Krajského soudu zrušil. Následně zdejší soud (rozhodnutím ze dne 16.9.2010) opět zrušil rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutách.

Vždy po zrušení rozhodnutí žalovaného č. 1 ze dne 31.5.2004 o pokutách žalobce požádal o vrácení částky uhrazené na pokutě včetně úroků z přeplatku na pokutě. Žalovaný č. 1 vrátil částky uhrazené na pokutě, rozhodnutím č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 žádost o úhradu úroku zamítl. K odvolání žalobce rozhodl předseda žalovaného č. 1 rozhodnutím č.j. R052/2007/01-07315/2008/310-Rá ze dne 21.4.2008 tak, že část požadovaného úroku (za období od 8.12.2006 do 18.12.2006) se vrací, ve zbytku žádosti vyhověno nebylo. Rozhodnutí č.j. R052/2007/01-07315/2008/310-Rá ze dne 21.4.2008 napadl žalobce žalobou, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem č.j. 62 Ca 45/2008-56 ze dne 25.9.2009 tak, že uvedené rozhodnutí zrušil (kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem dne 26.10.2010). Žalobce následně dne 12.10.2009 opakovaně požádal žalovaného č. 1 o uhrazení úroku. Na to reagoval žalovaný č. 1 dne 7.12.2009 tak, že v důsledku účinnosti novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb., účinným od 1.9.2009, již žalovaný č. 1 není příslušný k projednání věci, neboť příslušnost přešla na žalovaného č. 2, kterému byla žádost žalovaným č. 1 postoupena. Poté však dne 14.1.2010 informoval žalovaný č. 2 žalobce, že názor žalovaného č. 1 není správný, a tedy ani postoupení žádosti žalobce žalovanému č. 2, a věc byla předána zpět žalovanému č. 1.

V návaznosti na poslední zrušení rozhodnutí žalovaného č. 1 ze dne 31.5.2004 o pokutách (rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 16.9.2010) žalobce dne 4.10.2010 znovu požádal žalovaného č. 1 o vrácení částky uhrazené na pokutách společně s úrokem. Znovu však byla věc dne 6.10.2010 postoupena žalovanému č. 2, ten ji znovu dne 15.10.2010 vrátil žalovanému č. 1. Poté dne 22.10.2010 žalovaný č. 1 bez vydání rozhodnutí poslal na účet žalobce částku odpovídající pokutám (celkem 108

mil. Kč). Poté dne 2.11.2010 žalobce znovu požádal žalovaného č. 1 o uhrazení úroků z přeplatku na pokutě, ten na to reagoval dne 5.11.2010 tak, že není najisto postaveno, kdo je v současné chvíli správcem daně ve vztahu k požadovaným úrokům, a jelikož jde o velmi složitou odbornou právní otázku, nebylo možné o žádosti zatím rozhodnout. Poté dne 9.11.2010 žalobce znovu požádal žalovaného č. 1 o uhrazení úroků, poté to ještě urgoval faxem dne 13.1.2011. Na to reagoval žalovaný č. 1 tak, že usnesením č.j. ÚOHS-514/2011/610/KPo ze dne 10.1.2011 věc postoupil žalovanému č. 2.

Z uvedeného je podle žalobce patrné, že přestože zdejší soud rozsudkem č.j. 62 Ca 45/2008-56 ze dne 25.9.2009 rozhodl, že žalovaný č. 1 musí o odvolání žalobce proti (prvostupňovému) rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 znovu rozhodnout, a to v souladu s právním názorem zdejšího soudu, žalovaný č. 1 i přes uplynutí více než jednoho a čtvrt roku stále nerozhodl. Současně od žádosti o vrácení částky odpovídající uhrazené pokutě a úroku z přeplatku po druhém zrušení rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutě podané dne 4.10.2010 uplynuly ke dni podání žaloby téměř čtyři měsíce, aniž by bylo rozhodnuto, přičemž rozhodnutí nelze očekávat, neboť i žalovaný č. 2 již opakovaně sdělil (a to i na základě sjednocujícího stanoviska Ministerstva financí), že není pro rozhodnutí příslušný. Navíc i přes tuto skutečnost nebylo přistoupeno k postupu podle § 133 správního řádu, aby byl odstraněn negativní kompetenční konflikt.

Žalobce pak podrobnou argumentací dovozuje, že příslušný k rozhodnutí je žalovaný č. 1 – žalobce odkazuje na čl. II zákona č. 155/2009 Sb., kterým byl novelizován ZOHS, tj. na přechodné ustanovení, podle něhož by měl rozhodnout žalovaný č. 1. Žalobce zpochybňuje argumenty žalovaného č. 1 a navrhuje, aby bylo žalovanému č. 1 uloženo o žalobcově opravném prostředku proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 rozhodnout. Pro případ, že by zdejší soud byl toho názoru, že rozhodnout ve věci má žalovaný č. 2, navrhuje žalobce eventuálně, aby tato povinnost byla uložena žalovanému č. 2.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného č. 1

Žalovaný č. 1 skutkově tvrdí ohledně dosavadního průběhu řízení o žalobcově žádosti nezpochybňuje. Poukazuje však na podle něj zásadní skutečnost, že účinností novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb. došlo od 1.9.2009 ke změně pravomocí žalovaného č. 1 při vybírání a vymáhání pokut jím ukládaných. Speciální úprava obsažená do 31.8.2009 v § 22 odst. 6 ZOHS, která vymáhání a vybírání pokut svěřovala žalovanému č. 1, byla vypuštěna. Obecným správcem daně se podle § 5 odst. 4 písm. m) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, staly celní úřady. Ty zajišťují placení peněžitých plnění podle § 2 písm. d) uvedeného zákona; placením peněžitých plnění se přitom rozumí vybírání a vymáhání peněžitých plnění, která vznikla bez vydání správního aktu ze zákona, nebo která byla uložena jinými správními úřady v řízení podle správního řádu, a která jsou příjmem státního rozpočtu, státních fondů nebo rozpočtů územních samosprávných celků. Novela ZOHS přitom neupravuje ve svém přechodném ustanovení přechod kompetencí

správce daně. Čl. II zákona č. 155/2009 Sb., který ZOHS novelizoval, se týká pouze řízení vedených žalovaným č. 1 podle ZOHS.

Neexistuje-li podle žalovaného č. 1 nyní (od 1.9.2009) norma, která by výslovně svěřila žalovanému č. 1 oprávnění/povinnost vybírat a vymáhat pokuty, které uložil, nemůže jako správce daně konat. Nemůže proto postupovat podle § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daně a poplatků (dále jen „ZSDP“). Proto není žalovaný č. 1 příslušný k rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007, neboť rozsudek zdejšího soudu č.j. 62 Ca 45/2008-56 ze dne 25.9.2009 zavazuje k vrácení úroků právě podle § 64 odst. 6 ZSDP.

Žalovaný č. 1 tedy považuje vůči sobě žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného č. 2

Žalovaný č. 2 rovněž skutková tvrzení žalobce ohledně dosavadního vývoje případu nezpochybňuje. Žalovaný č. 2 odmítá, že by byl nečinným. Především poukazuje na čl. II. zákona č. 155/2009 Sb., podle něhož se řízení započatá před 1.9.2009 (účinnost uvedeného zákona) dokončí podle ZOHS ve znění účinném před 1.9.2009; citované ustanovení užívá podle žalovaného č. 2 obecného pojmu „řízení“, tj. má na mysli všechna řízení, nejen řízení ve věcech správního trestání (rozhodování o správních deliktech), ale také řízení o výběru a vymáhání uložených pokut. S účinností zákona č. 155/2009 Sb. (od 1.9.2009) přešla kompetence k výběru a vymáhání pokut uložených žalovaným č. 1 na celní orgány, avšak tato úprava se nijak nedotkla nedokončených řízení, jakým je právě předmětné řízení.

Žalovaný č. 2 dále poukazuje na stanoviska Ministerstva financí, argumentuje obecnými právními principy, poukazuje též na to, že ve vztahu k žalovanému č. 2 žalobce před podáním žaloby nevyčerpal všechny předchozí právní prostředky ochrany, a na to, že sám žalovaný č. 1 v květnu 2010 (tj. po účinnosti zákona č. 155/2009 Sb.) ve věci jiného subjektu „přiznal sám sobě“ postavení správce daně, a to v souvislosti s rozhodováním o povolení posečkáni daně (na ně poukazuje i žalobce, jde o rozhodnutí č.j. ÚOHS-S72C/01-6848/2010/850/ADr).

Žalovaný č. 2 tedy považuje žalobu vůči sobě za nedůvodnou.

IV. Podstatné skutečnosti

Ze souhlasných vyjádření žalobce a obou žalovaných a z listin, které byly soudy předloženy, mimo jiné vyplývá, že rozhodnutí žalovaného č. 1 ze dne 31.5.2004 o pokutách bylo dvakrát zrušeno, nejprve rozsudkem zdejšího soudu č.j. 31 Ca 84/2004-236 ze dne 29.9.2006 a poté (na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 56/2007-479 ze dne 30.12.2009 zrušujícího předchozí rozsudek zdejšího soudu) rozsudkem zdejšího soudu č.j. 62 Af 18/2010-604 ze dne 16.9.2010.

V současné době je tedy rozhodnutí žalovaného č. 1 ze dne 31.5.2004 o pokutách zrušeno a věc je vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení dosud konečným rozhodnutím žalovaného č. 1 rozhodnuto nebylo; to vyplynulo z vyjádření žalobce a žalovaného č. 1 na jednání soudu dne 10.3.2011.

Žalobce požádal o vrácení zaplacených pokut včetně úroků z přeplatku na pokutě. Žalovaný č. 1 vrátil částky uhrazené na pokutě, rozhodnutím č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 žádost o úhradu úroku zamítl. Žalobce podal opravný prostředek, na základě kterého předseda žalovaného č. 1 rozhodl rozhodnutím č.j. R052/2007/01-07315/2008/310-Rá ze dne 21.4.2008, že část požadovaného úroku (za období od 8.12.2006 do 18.12.2006) se vrací, ve zbytku žádosti vyhověno nebylo. Rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. R052/2007/01-07315/2008/310-Rá ze dne 21.4.2008 napadl žalobce žalobou, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem č.j. 62 Ca 45/2008-56 ze dne 25.9.2009 tak, že uvedené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Poté, co pokuta byla (bez celého úroku) vrácena a znovu zaplacena (mezi prvním a druhým zrušením rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutě ze dne 31.5.2004), žalobce dne 4.10.2010 znovu požádal žalovaného č. 1 o vrácení částky uhrazené na pokutách společně s úrokem. Věc byla dne 6.10.2010 postoupena Celnímu úřadu Brno, ten ji znovu dne 15.10.2010 vrátil žalovanému č. 1. Poté dne 22.10.2010 žalovaný č. 1 bez vydání rozhodnutí vrátil žalobci částku odpovídající pokutám, poté dne 2.11.2010 žalobce znovu požádal žalovaného č. 1 o uhrazení úroků z přeplatku na pokutě, ten na to reagoval dne 5.11.2010 tak, že není najisto postaveno, kdo je v současné chvíli správcem daně ve vztahu k požadovaným úrokům, a jelikož jde o velmi složitou odbornou právní otázku, nebylo možné o žádosti zatím rozhodnout. Poté dne 9.11.2010 žalobce znovu požádal žalovaného č. 1 o uhrazení úroků, poté to ještě urgoval faxem dne 13.1.2011. Na to reagoval žalovaný č. 1 tak, že usnesením č.j. ÚOHS-514/2011/610/KPo ze dne 10.1.2011 věc postoupil žalovanému č. 2.

Za tohoto stavu byla podána žaloba, jejíž podstatou je argumentace, že ani jeden ze žalovaných nehodlá rozhodnout. To, že ani jeden ze žalovaných nehodlá rozhodnout, nezpochybňuje ani žalovaný č. 1, ani žalovaný č. 2.

Pokud jde o skutkový procesní vývoj po podání žaloby, pak z listin předložených zdejšímu soudu plyne, že žalovaný č. 1 vydal dne 10.2.2011 usnesení č.j. ÚOHS-S72/01-1964/2011/850/ADr, kterým řízení o žádosti žalobce o zaplacení úroku z přeplatku na pokutě, „*doručené dne 4.10.2010*“, zastavil z důvodu překážky litispendence. Žalovaný č. 1 tu vyšel z toho, že existují dvě řízení, a sice jedno o první žalobcově žádosti o vrácení přeplatku s úrokem ze dne 22.11.2006, která byla podána na základě prvního zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného č. 1 o pokutě, a druhé o žádosti ze dne 4.10.2010 podané v návaznosti na druhé zrušení předsedy žalovaného č. 1 o pokutě. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. O něm nebylo ke dni rozhodnutí zdejšího soudu o žalobě rozhodnuto; to plyne z vyjádření žalovaného č. 1 při jednání soudu.

Žalobce nicméně v důsledku právě uvedeného postupu žalovaného č. 1 po podání žaloby navrhl zdejšímu soudu, aby připustil vstup Celního úřadu Brno do řízení jakožto žalovaného č. 3.

V. Posouzení věci

Zdejší soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podat, tj. zda se jí vůbec může věcně zabývat.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalobce primárně požaduje, aby rozhodl žalovaný č. 1. Klíčový je v této souvislosti názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009-79 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako další rozsudky téhož soudu, na které bude dále odkazováno), v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „... v případě Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (či jiného ústředního orgánu státní správy) není ... namístě trvat na využití formalizovaného návrhu na odstranění nečinnosti k předsedovi Úřadu a až na tento postup vázat soudní ochranu. Striktní trvání na takovémto postupu by bylo přílišným formalismem... Je-li ústřední orgán státní správy liknavý, účastník má bezesporu právo kontaktovat oprávněnou úřední osobu a dotázat se na stav vyřizované věci, případně upozornit na nečinnost daného orgánu a pokusit se situaci vyřešit smírně před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti ke správnímu soudu...“. Žalobce žalovaného č. 1 opakovaně urgoval (ani žalovaný č. 1 to nezpochybňuje) a podle zdejšího soudu není žádných nutně uplatnitelných prostředků ochrany, které by žalobce před podáním žaloby nevyčerpал.

Za shora uvedeného skutkového stavu věci, kdy primárně žalovaným je žalovaný č. 1, ve vztahu k němuž žalobce dovozuje povinnost rozhodnout, a kdy z listin předložených zdejšímu soudu je patrné, že žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalovaného č. 1 učinil řadu opakovaných podání, a kdy ze sjednocujícího stanoviska Ministerstva financí je patrné, že tento orgán nepovažuje žalovaného č. 2 za nečinného, není podle zdejšího soudu třeba, aby další formální prostředky ochrany před podáním žaloby musely být nutně uplatněny i ve vztahu k žalovanému č. 2.

Z toho, co bylo shora uvedeno, je dále nepochybné, že ani jeden ze žalovaných nehodlá ve věci rozhodnout; naposledy to vyplynulo i z vyjádření obou žalovaných při jednání soudu dne 10.3.2011.

Je zde tedy dán mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 spor o věcnou příslušnost, přitom ani jeden z nich se nepovažuje za příslušný k provedení řízení – a tedy k rozhodnutí o žalobcově oprávněném prostředku proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007. Žalobci by se mohl nabízet postup podle § 133 odst. 4 správního řádu, podle něhož pokud se žádný správní orgán

nepovažuje za příslušný k provedení řízení, může ten, kdo by byl jeho účastníkem, nebo správní orgán podat žalobu k soudu. Takovou žalobou (kde by aktivně legitimován byl i samotný žalobce coby účastník řízení) je ovšem žaloba podle § 97 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro záporný kompetenční konflikt, tu by však bylo možno podat pouze v případě, že by takový kompetenční konflikt panoval mezi ústředními správními úřady navzájem. Žalovaný č. 1 je ústředním správním úřadem (§ 2 odst. 1 bod 5. zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů), žalovaný č. 2 však nikoli, a tedy byť se žalovaný č. 2 na podporu svého právního názoru o tom, že není příslušným ve věci rozhodnout, dovolává sjednocujícího stanoviska Ministerstva financí, jež ústředním správním úřadem je, nejde tu mezi oběma žalovanými, kteří si věc opakovaně vzájemně předávají, o kompetenční spor dvou ústředních správních úřadů, a tedy postup podle § 97 odst. 1 písm. c) nepřichází v úvahu.

Za tohoto stavu nemá žalobce jinou možnost efektivní ochrany, než se na zdejší soud v běžícím řízení o jeho opravném prostředku proti rozhodnutí č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 obrátit postupem podle § 79 a násl. s.ř.s.

Zdejší soud se tedy zabýval důvodností žaloby.

Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení (§ 81 odst. 2 s.ř.s.). Soudní řízení v tomto případě (je-li žaloba důvodná) končí právě vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

Zabývá-li se přitom zdejší soud otázkou eventuálně formulovaného petitu žaloby (tj. komu má být povinnost rozhodnout ve věci uložena), pak je toho názoru, že by za skutkového stavu, který je dán v právě posuzované věci, bylo v rozporu se smyslem řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. uměle hledat důvody, pro které by nemohl být takto eventuálně formulovaný petit uplatněn. Situaci, v níž je žaloba podávána, lze totiž charakterizovat jednoduše tak, že dva správní orgány si věc opakovaně předávají a žádný z nich se necítí být příslušným ve věci rozhodnout.

Za tohoto stavu je především třeba najisto vymezit, jaké rozhodnutí žalobce požaduje vydat. Jde o rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007, kterým žalovaný č. 1 rozhodl v prvním stupni o žalobcově žádosti ze dne 22.11.2006, která byla podána poté, co rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutě (ze dne 31.5.2004) bylo poprvé zrušeno. Podstatou řízení je rozhodnout o vrácení již zaplacené pokuty s příslušenstvím. Podáním opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí byla zahájena fáze řízení před předsedou

žalovaného č. 1, přitom zdejší soud se do dne vydání tohoto rozsudku nedozvěděl o tom, že by některý ze žalovaných vydal požadované rozhodnutí. Z vyjádření všech účastníků je patrné, že žádný ze žalovaných tak učinit ani nehodlá.

Pokud jde o usnesení žalovaného č. 1 ze dne 10.2.2011, č.j. ÚOHS-S72/01-1964/2011/850/ADr, to není rozhodnutí, jímž by bylo ukončeno řízení o právě uvedeném opravném prostředku žalobce (žalovaný č. 1 v něm jasně uvádí, že zastavuje řízení o žalobcově podání doručením mu dne 4.10.2010), navíc nejde o rozhodnutí pravomocné, neboť byl proti němu podán rozklad, o němž ještě nebylo rozhodnuto. Naposledy uvedená skutečnost je také důvodem, pro který zdejší soud k žalobcově návrhu nepřipustil podle § 92 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s.ř.s. vstup třetího žalovaného do řízení (Celní úřad Brno), neboť za skutečnost, která je tu podle žalobce pro takový vstup rozhodná, by tu měla být považována skutečnost vyplývající z dosud nepravomocného rozhodnutí žalovaného č. 1, o němž teprve bude rozhodováno – a ve vztahu ke konečnému rozhodnutí může být zvažována otázka samostatného přezkumu ve správním soudnictví. Jestliže by soud posuzoval důvodnost žaloby ve vztahu k Celnímu úřadu Brno (jako žalovanému č. 3), pak by nutně hodnotil závěr vyplývající z usnesení žalovaného č. 1 ze dne 10.2.2011, č.j. ÚOHS-S72/01-1964/2011/850/ADr.

Aniž by tedy zdejší soud hodnotil skutečnosti plynoucí z usnesení žalovaného č. 1 ze dne 10.2.2011, č.j. ÚOHS-S72/01-1964/2011/850/ADr (to v tomto řízení zahájeném podle § 79 s.ř.s. činit nemůže), má za prokázané, že před žalovaným č. 1 je v běhu řízení, jehož předmětem je rozhodnutí o úhradě úroku z pokuty, které bylo zahájeno v návaznosti na první zrušení rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutě ze dne 31.5.2004 a které nebylo dosud pravomocně ukončeno, a sice proto, že zdejší soud rozsudkem ze dne 25.9.2009, č.j. 62 Ca 45/2008-56, zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného č. 1 ze dne 21.4.2008, č.j. R052/2007/01-07315/2008/310-Rá.

Posouzení důvodnosti žaloby se tedy při eventuálně formulovaném petitu žaloby, jak jej žalobce uplatnil, za shora popsané situace rozpadá na posouzení dvou klíčových otázek:

1. zda má některý ze žalovaných povinnost ve věci samé (o opravném prostředku žalobce) rozhodnout, a sice v pořadí: 1. „žalovaný č. 1“ – 2. „žalovaný č. 2“;
2. zda tomu ze žalovaných, kdo má tuto povinnost, již uplynula lhůta pro rozhodnutí, tj. zda je nečinný.

Pokud by zdejší soud nevyřešil postupně obě shora uvedené otázky, je přesvědčen, že by soudní řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. pozbylo svého smyslu.

Zároveň je třeba dodat, že zdejší soud nemůže v řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. stanovit, jak má být rozhodnuto, tj. k jakému závěru má ten, kdo má povinnost rozhodnout, v řízení dospět. Zdejší soud tedy nemůže žádného ze žalovaných zavázat

k tomu, aby rozhodl konkrétním způsobem, může (a v případě důvodnosti žaloby musí) některého ze žalovaných zavázat k tomu, aby ve věci (tu ve věci opravného prostředku proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007) rozhodl.

Pokud jde o první z obou shora předestřených dílčích otázek, pak žalovaný č. 1 byl podle § 22 odst. 6 ZOHS ve znění účinném do 31.8.2009 orgánem, který vybíral a vymáhal pokuty – a podle § 22 odst. 6 ZOHS ve spojení s tehdy účinným § 1 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, byl v postavení správce daně (k tomu zdejší soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25.9.2009, č.j. 62 Ca 45/2008-56, proti němuž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného č. 1 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2010, č.j. 8 Afs 13/2010-134, to vše ve vztahu k tehdy účinnému zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), a tedy tato otázka je již vyřešena najisto.

Řízení, v němž se žalobce nyní domáhá vydání rozhodnutí ve věci, bylo zahájeno před 1.9.2009 – zdejší soud připomíná, že jde o řízení o opravném prostředku podaném žalobcem proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007, které dosud nebylo pravomocně rozhodnutím ve věci ukončeno. Řízení tedy bylo zahájeno před 1.9.2009 a nebylo před 1.9.2009 ukončeno.

Ust. § 22 odst. 6 ZOHS bylo k 1.9.2009 zrušeno novelou ZOHS provedenou zákonem č. 155/2009 Sb. Podle čl. II. zákona č. 155/2009 Sb. se řízení zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ZOHS ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Toto přechodné ustanovení nevybírá typy zahájených a do dne účinnosti zákona č. 155/2009 Sb. neukončených řízení, a tedy dopadá na všechna řízení, která byla přede dnem účinnosti zákona č. 155/2009 Sb. zahájena. Takovým řízením tedy bylo i řízení, k němuž byl žalovaný č. 1 oprávněn a které také vedl podle § 22 odst. 6 ZOHS (tehdy vymáhal a vybíral pokuty a také rozhodoval o vrácení pokut i úroků a pokuty vracel, jak podrobně plyne z rozsudku zdejšího soudu ze dne 25.9.2009, č.j. 62 Ca 45/2008-56, proti němuž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného č. 1 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2010, č.j. 8 Afs 13/2010-134 – zdejší soud považuje za zbytečné tuto argumentaci opakovat, neboť především žalobci a žalovanému č. 1 je tento rozsudek znám, neboť byli účastníky tehdejšího řízení před zdejším soudem a oba na tento rozsudek ve svých vyjádřeních poukazují). Řízení, k němuž byl žalovaný č. 1 oprávněn podle § 22 odst. 6 ZOHS ve znění účinném před 1.9.2009, je také „řízením podle ZOHS“. Jestliže tedy žalovaný č. 1 zahájil a neukončil řízení ve věci právě posuzované podle § 22 odst. 6 ZOHS před účinností zákona č. 155/2009 Sb., jde o řízení, které měl po účinnosti zákona č. 155/2009 Sb. dokončit podle ZOHS ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Tuto povinnost má přitom i nadále, neboť řízení (o žalobcově opravném prostředku proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007) stále ještě nebylo ukončeno, a tedy stále se uplatní pravidlo vyplývající z čl. II zákona č. 155/2009 Sb. (přechodné ustanovení), jež má přednost před obecnými ustanoveními upravujícími „obecného správce daně“ podle zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky.

V této souvislosti lze především poukázat na analogickou situaci, kterou se zabýval nejprve zdejší soud ve věci sp. zn. 62 Af 34/2010 (rozsudek ze dne 1.7.2010) a poté Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 5 Ans 11/2010 (rozsudek ze dne 2.12.2010). Postupně oba tyto soudy dovodily postavení žalovaného č. 1 coby „zvláštního správce daně“, a tedy dovodily i povinnost žalovaného č. 1 v obdobné situaci rozhodnout (tu bez ohledu na to, že tehdy byl ještě účinným zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, který byl k 1.1.2011 zrušen zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem). Nejvyšší správní soud ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 2.12.2010 akcentoval jednak to, že žalovaný č. 1 byl povinen vydat rozhodnutí, a to bez ohledu na jeho obsah (a proto se zdejší soud nemůže v právě posuzované věci zabývat návodem „jak rozhodnout“, jenž by případně zohledňoval i nabytí účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), ale s přímým využitím pro věc právě posuzovanou pak akcentoval především to, že nelze dovodit jiný výklad, než že ten, kdo pokutu vybral, ji také vrátí (ve věci právě posuzované ji vybral právě žalovaný č. 1); Nejvyšší správní soud přitom výslovně uvedl: „...*Takto žalovaný rovněž postupoval. Jakkoli lze souhlasit se stěžovatelem* (pozn. zdejšího soudu: tam stěžovatel, který je tu žalovaným č. 1), *že po účinnosti novely provedené zákonem č. 155/2009 Sb., již není v postavení správce daně, v nyní projednávané věci mu takové postavení dle přechodných ustanovení svědčilo, ostatně sám tak postupoval, když pokutu vrátil. Stěžovatel* (pozn. zdejšího soudu: tam stěžovatel, který je tu žalovaným č. 1) *byl proto povinen rozhodnout bez zbytečných průtahů v řízení, které bylo zahájeno úkonem žalobce – žádostí o vrácení úroku...*“.

Ve věci právě projednávané je přitom situace obdobná v tom ohledu, že žalovaný č. 1 před účinností novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb. jako správce daně postupoval a řízení o žalobcově žádosti vedl (jinak by ani nevydal rozhodnutí č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007, ani by nevracel pokutu a ani by nevracel část úroků, a sice za období od 8.12.2006 do 18.12.2006), ale navíc nelze přehlédnout ani to, že žalovaný č. 1 požadovanou částku odpovídající pokutě (nikoli úroky) vrátil žalobci připsáním na jeho účet i po účinnosti novely provedené zákonem č. 155/2009 Sb. Stalo se tak dne 22.10.2010 - tedy po účinnosti novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb., z níž jinak žalovaný č. 1 dovozuje, že postavení správce daně pozbyl.

Nad rámec shora uvedeného lze konečně podpůrně poukázat i na dosavadní rozhodovací praxi žalovaného v jiné věci, jak na ni poukazuje žalobce i žalovaný č.2: sám žalovaný č. 1 v době po účinnosti zákona č. 155/2009 Sb. vydal rozhodnutí č.j. ÚOHS-S72C/01-6848/2010/850/ADr ze dne 14.5.2010, kterým vyhověl žádosti o povolení posečkání se zaplacením pokuty, a tedy nevycházel z toho, že by postavení správce daně pozbyl. V bodu 9. uvedeného rozhodnutí se přitom výslovně vyjadřuje k procesní situaci, jež nastala účinností zákona č. 155/2009 Sb., a činí tak shodně jako nyní zdejší soud ve věci právě projednávané. Sám žalovaný č. 1 tam výslovně uvádí, že s účinností zákona č. 155/2009 Sb. (od 1.9.2009) „...*ztratil působnost k vybírání a vymáhání uložených pokut. Avšak dle čl. II. novely se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti novely dokončí podle zákona o ochraně hospodářské soutěže*

účinného do dne nabytí účinnosti novely... K výběru, resp. vymožení uložené pokuty však nedošlo do dne účinnosti novely, tedy inkasní příp. exekuční řízení nebylo Úřadem ukončeno přede dnem nabytí účinnosti novely, ačkoliv bylo Úřadem zahájeno, a proto lze dojít k závěru, že se toto řízení dokončí dle dosavadních předpisů, dle kterých je kompetentním orgánem k výběru, resp. vymožení pokuty Úřad...“.

Z právě uvedených důvodů dospívá zdejší soud k závěru, že žalovaný č. 1 je povinen rozhodnout ve věci opravného prostředku žalobce proti rozhodnutí č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007.

Druhou navazující otázkou je pak otázka, zda žalovaný č. 1 je nečinný. Tu zdejší soud především považuje za potřebné poukázat na to, co již před ním akcentoval Nejvyšší správní soud (v rozsudku ze dne 2.12.2010, č.j. 5 Ans 11/2010-104), a sice že ten, kdo se návrhem obrátí na správní orgán, má nárok na určitý procesní postup, který mu umožňuje bránit jeho právní pozici. Proto se také předpisy tvoří, tj. aby byla dána pravidla postupu žadatele (tu žalobce), ale i správního orgánu (tu žalovaného č. 1).

Při posuzování otázky nečinnosti žalovaného č. 1 soud vycházel rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 vydaného ve věci sp. zn. 7 Ans 3/2010, kde je akcentováno, že jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Jestliže v řízení zahájeném u žalovaného č. 1 dochází dlouhodobě k opakovanému předávání věci mezi dvěma správními orgány, které urputně setrvávají na svých vzájemně odlišných pohledech a „nehodlají mít s věcí nic společného“, aniž by za současného stavu věci bylo žalobci (a ostatně i zdejšímu soudu) patrné, že by se oba odlišné pohledy sladily natolik, že by bylo možno očekávat rozhodnutí ve věci, pak je zdejší soud toho názoru, že shora uvedený a Nejvyšším správním soudem zmiňovaný logický atribut požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě není naplněn. Je-li orgány veřejné moci spatřován v čl. II zákona č. 155/2009 Sb. spor o příslušnost (aniž by byl vyvolán záporný kompetenční konflikt, o němž by měl rozhodovat Nejvyšší správní soud podle § 97 s.ř.s.), pak takový spor nemůže jít k tíži jednotlivce – tu žalobce (bez ohledu na to, že zdejší soud takový spor při aplikaci čl. II zákona č. 155/2009 Sb. s ohledem na shora uvedenou prejudikaturu nespátřuje) a je na zdejším soudu, aby jednotlivce – tu žalobce v jím zahájeném řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. v takové situaci efektivně ochránil.

Ať už bude konečným rozhodnutím rozhodováno o žalobcově žádosti podle jakéhokoli právního předpisu a ať už bude jeho závěr jakýkoli, musí být rozhodnuto bez zbytečných průtahů. Nelze totiž opomenout fakt, že výkon veřejné správy musí být v souladu s principy dobré správy, kam mj. patří i rychlé a efektivní rozhodování správních orgánů. Pouze takový výkon veřejné správy je možné považovat za službu veřejnosti ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, který stanoví, že státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Je totiž třeba, aby správní orgány rozhodovaly nejenom v souladu s právními předpisy, ale též v čase co nekratším, neboť pouze takové rozhodování o

právech a povinnostech je řádným výkonem veřejné správy. Jedině tak mohou správní orgány efektivně vykonávat svoji pravomoc a získat také důvěru jednotlivců. Není-li žalovanému č. 1 zákonem stanovena maximální lhůta pro rozhodování, musí tedy - v souladu s uvedenými principy - rozhodovat ve lhůtě přiměřené a bez zbytečných průtahů.

Samotné posuzování délky řízení a její nepřiměřenosti je otázkou relativní, při níž je třeba zkoumat vztah délky řízení k dalším atributům řízení, jako jsou složitost jeho předmětu, požadavky na provádění dokazování v průběhu řízení, jednání a procesní aktivity účastníků řízení atd. Závěr o tom, zda doba, po kterou trvalo konkrétní řízení, je ještě přiměřená či nikoli, lze formulovat vždy s ohledem na zohlednění těchto faktorů, jimiž bylo řízení bezprostředně ovlivněno. Přiměřenost lhůty musí být posuzována individuálně případ od případu tak, aby byla zohledněna náročnost a složitost každého případu, zejména jeho věcná stránka a rozsah úvah, které musí správní orgán učinit před vydáním rozhodnutí.

Aplikuje-li zdejší soud shora uvedená východiska na danou situaci, pak na jedné straně vnímá, že délka řízení o žalobcově opravném prostředku proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 byla spoluzapříčiněna dvojím zrušením rozhodnutí žalovaného č. 1, na základě kterého byla pokuta vybrána, a jedním zrušením takového rozhodnutí (Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 30.12.2009), což na určité období (březen 2010 až říjen 2010) vyvolalo „obžिवnutí“ samotného rozhodnutí žalovaného č. 1 ze dne 31.5.2004 o pokutě, a tedy ve vztahu k tomuto období nelze dovozovat, že by žalobcova žádost o vrácení pokuty i s úroky byla fakticky „živou“. Stejně tak zdejší soud vnímá, že žalovaný č. 1 v mezidobí již jedenkrát požadované rozhodnutí vydal. Pravomocným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25.9.2009, č.j. 62 Ca 45/2008-56, bylo však předchozí rozhodnutí žalovaného č. 1 o opravném prostředku žalobce proti rozhodnutí č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 zrušeno.

Od konce září 2009 do počátku března 2010, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 56/2007-479 ze dne 30.12.2009, který obnovoval „platnost“ rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutě (a v důsledku něhož byla pokuta znovu uhrazena), nicméně žalovaný č. 1 nerozhodoval, a to za situace, kdy nijak nedokazoval (všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení věci musel mít k dispozici, navíc jasný návod, jak postupovat, vyplýval i ze shora uvedeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 25.9.2009). Následně nerozhodoval od 4.10.2010, kdy po opakovaném zrušení rozhodnutí žalovaného č. 1 o pokutě ze dne 31.5.2004 rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16.9.2010, č.j. 62 Af 18/2010-604, se na něj žalobce obrátil. Namísto toho žalovaný č. 1 v listopadu 2010 (v přípisu ze dne 5.11.2010 reagujícím na opakovanou žádost žalobce o rozhodnutí) se vyjadřuje v tom smyslu, že není najisto postaveno, kdo má postavení správce daně – a kdo tedy má rozhodnout. Žalovaný č. 1 to však nemá na počátku listopadu 2010 najisto postaveno po uplynutí více než 14 měsíců ode dne, kdy došlo ke skutečnosti, která jeho nejistotu zakládá (účinnost zákona č. 155/2009 Sb. ke dni 1.9.2009) a považuje to i po takové době za velmi složitou odbornou právní otázku, pro kterou zatím nebylo možno rozhodnout.

Ze shora uvedeného je především patrné to, že 14 měsíců žalovaný č. 1 nezjistil, zda je či není správcem daně v důsledku novely ZOHS, které se nyní dovolává, přestože již měl od zdejšího soudu jasný návod k postupu - bez ohledu na to, že řízení o žalobcově žádosti bylo za těchto podmínek „živé“ pouze část tohoto období, konkrétně od konce září 2009 do počátku března 2010 a pak od října 2010 dosud. Otázku příslušnosti k typovému řízení je zapotřebí mít zřejmě vyřešenou obecně, bez ohledu na to, kolik řízení tohoto typu je „živých“. Poté, až po uplynutí dalšího období delšího než 1 měsíc (listopad 2010), dospívá žalovaný k závěru, že není oprávněn rozhodnout, přitom během celého tohoto období žalovaný nevedl žádné dokazování, pouze čekal na vyřešení odborné otázky, zda vůbec může rozhodnout. Zároveň v průběhu tohoto období opakovaně předává věc k vyřešení jinému orgánu, od něhož se věc opakovaně vrací; naposledy takto věc předává v lednu 2011, kdy vyslovuje svoji nepřislusnost rozhodnout.

„Vyčkávací postup“ do ledna 2011 nepovažuje zdejší soud za řádný a efektivní výkon veřejné správy, ale naopak za protahování řízení bez smysluplného výsledku pro jeho účastníka v rozumném časovém období. Je předně třeba vyjít z toho, že posuzované řízení o žalobcově žádosti není řízením „ve věci“ ochrany hospodářské soutěže, v němž by s ohledem na složitost předmětu existovaly požadavky na provádění rozsáhlého dokazování či uskutečňování jiných procesních úkonů. Nejedná se ani o řízení, které by bylo zatíženo zvýšenou procesní aktivitou účastníků či potřebou konat ústní jednání. Rovněž je třeba vyjít z toho, že zmíněná novela ZOHS nabyla účinnosti již dne 1. 9. 2009 a žalovaný č. 1, pokud měl jakékoli nejasnosti či pochybnosti ve vztahu k jednotlivým ustanovením této novely, si mohl již od tohoto data opatřovat potřebná stanoviska a odborná vyjádření.

I kdyby však zdejší soud připustil, že žalovaný č. 1 předmětnou otázku (zda je v postavení správce daně a má rozhodovat či nikoli) začal řešit až poté, co mu byl doručen rozsudek zdejšího soudu ze dne 25.9.2009, č.j. 62 Ca 45/2008-56, rušící předchozí rozhodnutí žalovaného č. 1 o opravném prostředku žalobce proti rozhodnutí č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007, pak již uplynula doba delší než jeden rok a čtyři měsíce, během které žalovaný č. 1 nerozhodl.

Pokud by zdejší soud zvažoval délku řízení bez jasných kroků žalovaného č. 1 směřujících k vydání požadovaného rozhodnutí ve věci od posledního „obživení“ řízení (po zrušení rozhodnutí o pokutě rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16.9.2010), pak jde o dobu delší než 5 měsíců.

Podstatné je však z pohledu posouzení nečinnosti žalovaného č. 1 také to, že za současného stavu řízení o žalobcově opravném prostředku proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 nemůže být sporu o to, že podstatou, o níž má žalovaný č. 1 požadovaným rozhodnutím rozhodnout, se žalovaný č. 1 nyní nezabývá a bez rozhodnutí soudu, které by mu takovou povinnost uložilo, se ani zabývat nebude. Tu má tedy zdejší soud za to, že odmítá-li žalovaný č. 1 rozhodnout ve věci samé s poukazem na svoji věcnou nepřislusnost a dospěl-li soud

(v tomto řízení podle § 79 a násl. s.ř.s.) k závěru, že příslušným je, a je-li z dosavadního procesního postupu žalovaného č. 1 zřejmé, že bez rozhodnutí soudu o uložení povinnosti rozhodnout ve věci samé podle § 81 odst. 2 s.ř.s. žalovaný č. 1 nerozhodne, je aktuální nečinnost žalovaného č. 1 prokázána a soud mu povinnost rozhodnout ve věci samé podle § 81 odst. 2 s.ř.s. musí uložit.

Zdejší soud má tedy za to, že souhrn shora uvedených skutečností prokazuje nečinnost žalovaného č. 1. Tu je namístež rozsudkem zdejšího soudu ukončit.

Na shora dovozené nečinnosti žalovaného č. 1 ničeho nemění ani jeho usnesení ze dne 10.2.2011, č.j. ÚOHS-S72/01-1964/2011/850/ADr; nejde o rozhodnutí o žalobcově opravném prostředku proti rozhodnutí žalovaného č. 1 č.j. S 72A/01-1741/07-SOHS II ze dne 24.1.2007 (žalovaný č. 1 tu v uvedeném usnesení konstruuje vznik samostatného řízení o podání žalobce doručeném žalovanému č. 1 dne 4.10.2010), navíc postup, který žalovaný č. 1 zvolil, neodpovídá procesnímu návodu, který mu musí jasně plynout z rozsudku zdejšího soudu ze dne 25.9.2009, č.j. 62 Ca 45/2008-56, a z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2010, č.j. 8 Afs 13/2010-134.

Navazující otázkou nyní nutně musí být otázka lhůty, v níž má žalovaný č. 1 rozhodnout.

Za situace, kdy je nyní již najisto postaveno, že žalovaný č. 1 má požadované rozhodnutí vydat, se zdejšímu soudu podstatnou jeví skutečnost, že se jedná o posouzení otázky právní a nikoli skutkové, která by především potřebu časově náročného dokazování mohla vyvolat. Žalovaný č. 1 tak nebude provádět žádné rozsáhlé šetření, nýbrž má toliko povinnost právně posoudit, zda je povinen žalobci zaplatit jím požadované úroky z přeplatku či nikoli a v jaké výši. Podle názoru zdejšího soudu se přitom nejedná o otázku pro žalovaného (jako ústřední orgán státní správy, který správními rozhodnutími ukládá pokuty s vědomím, že jeho rozhodnutí podléhají soudnímu přezkumu podle § 65 s. ř. s. a mohou být tak soudem zrušena) nijak neobvyklou nebo neočekávanou, a tedy je třeba vycházet z toho, že žalovaný musí disponovat dostatečnými kapacitami na její řádné a především rychlé posouzení. Nečeká-li žalovaného žádné skutkové dokazování, pak se jako přiměřená ke stanovení povinnosti rozhodnout ve věci jeví doba 15 dnů, jak žalobce požaduje ve svém petitu.

VI. Závěr

Zdejší soud tedy uzavírá, že žalovaný č. 1 je nečinným, tato nečinnost stále trvá a je zřejmé, že bez zásahu zdejšího soudu v souladu s petitem žaloby bude trvat i nadále.

Proto zdejší soud podle § 81 odst. 2 s.ř.s. stanovil povinnost žalovanému č. 1 vydat rozhodnutí ve věci, jak bylo navrhováno v petitu žaloby, a s ohledem na to, že před žalovaným nestojí žádné doplňování skutkových zjištění a že jasný procesní návod mu plyne z rozsudku zdejšího soudu ze dne 25.9.2009, č.j. 62 Ca 45/2008-56, a

z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2010, č.j. 8 Afs 13/2010-134, stanovil k tomu lhůtu 15 dnů, kterou ze shora uvedených důvodů považuje za přiměřenou.

Přestože uplatňování eventuálních petitů je vlastní především sporům v oblasti civilního (sporného) řízení, i ve věci právě projednávané má první z petitů postavení petitu primárního a druhý z petitů postavení petitu eventuálního; musí se tedy uplatnit pravidlo, jež by se jinak uplatnilo v civilním (sporném) řízení, podle něhož dojde-li soud k závěru, že nárok uplatněný v primárním petitu je oprávněný a možný (důvodný), v rozsudku tomuto petitu vyhoví, přitom vyhoví-li takto petitu primárnímu, petitem eventuálním se ve výroku rozsudku již nezabývá. Teprve není-li vyhovění primárnímu petitu možné, zabývá se soud možnostmi petitu eventuálního a vyhovuje-li soud eventuálnímu petitu, musí primární petit ve výroku zamítnout.

Pokud tedy zdejší soud uložil povinnost žalovanému č. 1 podle primárně uplatněného petitu, již se nevysslovoval ke eventuálnímu petitu, který směřoval k uložení téže povinnosti žalovanému č. 2 pro případ, že nebude podle posouzení zdejším soudem důvodu ji uložit žalovanému č. 1.

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s.

Žalobce byl ve věci úspěšným proti žalovanému č. 1, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému č. 1. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 1 000,- Kč, dále odměna zástupce za čtyři úkony právní služby po 2 100,- Kč (8 400,- Kč) společně se čtyřmi režijními paušály po 300,- Kč (1 200,- Kč) – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci, účast na jednání soudu, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), dále náhrada za promeškaný čas na cestě k jednání soudu (800,- Kč) podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu a cestovné Praha – Brno – Praha podle doloženého vyúčtování (2 894,- Kč), vše vyjma soudního poplatku s navýšením o částku odpovídající DPH, celkem tedy ve výši 16 953,- Kč. K zaplacení byla žalovanému č. 1 stanovena přiměřená lhůta.

Žalovaný č. 1 úspěšným nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení ze zákona nenáleží.

Na žalovaného č. 2 lze pohlížet jako na procesně úspěšného, avšak žádné náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné úřední činnosti, mu podle zdejšího soudu nevznikly, a proto zdejší soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 10. března 2011

David Raus, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová